

Ap gar rēta

piektdiena, 13.07., Nr. 6

Krāslavas 3x3 saietā avīze

Redakcija sarunājas

Mēs nevaram garantēt, ka šī saruna notika tieši minētajā laikā un ceļa posmā. Mēs nevaram arī droši apgalvot, ka šī saruna iekļāvās vienas dienas ietvaros. Pavisam droši mēs varam teikt tikai, ka saruna notika!

...
Pār Krāslavu spīdēja kārtējā saulainā diena, vējš čabinājās lapotnēs, un divi pāri kāju mēroja ceļu no Kultūras nama uz redakciju pamatskolā, lai turpinātu pievakares darba cēlienu. „Paklau, rīt jau ir piektdiena?” pēkšņi iejautājās Līga.

„Jā,” attrauca Liene. „Es beidzot bērniem, kad no rīta modīsies, varēšu teikt, ka vakarā varēs vilkt smukās drēbes.”

„Viņi gaida?”

„Jā, iedomājies – viņi pēc būtības ir pieraduši, ka vismaz reizi gadā vasarā ir daudzīnājums un ka tā ir diena, kad visi saģērbjas skaisti. Es jau kopš pirmsdienas katru dienu saku, ka šodien vēl ne!” iesmējās Liene.

„Mīlīgi... Daudzīnājumā tik daudz kas notiek. Es laikam pat šogad beidzot esmu tikusi līdz sajūtai, ka gribas tieši savas goda drēbes vilkt...” domīgi noteica Līga.

„Jo...?”

„Es pabeidzu to kreklu. Iedomājies – veselu gadu šūt un *nedašūt!*” neticīgi noteica Līga. „Domāju par daudzīnājumu un šuvu... Ar rociņām, zinies! Bet nu man līdz pilnam tērpam vēl kā līdz mēnesim.”

„Jā, man tā ir diena, kad velku arheoloģisko tērpu ar prieku un svētķu sajūtu. Rotājos! Jo parasti ikdienā man tas ir darba tērps.”

Liene pasmaidīja, tad šķita aizdomājamies: „Tu atceries

savu pirmo daudzīnājumu? Es atceros. Mans pirmais bija pirms desmit gadiem Zaļeniekos. Tāds apmulsums! Ne tu zini, kas īsti notiks, ne īsti saproti, kas tas ir. Un citi pirmgadnieki arī apkārt visu laiku jautā – kur būs? Kas tur notiks? Mani bērni tur uzauguši, un tagad tik prasa – nu, kad?”

„Es atceros,” Līga domīgi sarauc pieri. „Rucavā pirms četriem vai pieciem gadiem. Tas pats apmulsums. Ne jau tā, ka es justos nepiederīga. Vairāk tā neziņa – kādas emocijas man būtu jājūt? Zini, ko es domāju?”

„Jā,” noteica Liene. „Šodien ģimeņu seminārā tieši runājām – ir priekšstati par to, ko katrā dzīves situācijā sagaidīt emocionāli, un, ja cilvēks dzird par daudzīnājumu pirmo reizi, ir kā ir.”

„Mhm... Artiem vainadzīņiem tiešām redzi, kā dzīve iet uz priekšu. Man laikam viena no tādām spilgtajām emocijām, kad es sapratu – jā, šis ir kas īpašs...” Līga pacēla galvu, ievilka elpu un palūkojās zilajās

debesīs. „Toreiz Rucavā... Kad es pirmo reizi redzēju, kā ugunskurā sadeg Ineses josta. Tādu skaistumu un darbu... Sarunā par laimi šonedēļ kāds teica – pārkāpt to žēlumu noziedot ugunij kaut ko tik skaistu! Uh!”

„Zini, ko man patīk ļoti vērot?” iejautājās Liene. „Ja tu ej uz daudzīnājumu katru vasaru desmit gadus, tu sāc pamanīt, kā cilvēki nomaina rotas... Nu, piemēram, kā meitas vainadzīņu nomaina sievas galvassega. Un tad vēl daudzīnājuma vietas katreiz citādāk, bet tik ļoti mēdz sasaukties ar tēmu!”

„Jā, daudzīnājuma tēmas... Klausies dziesmās, runātājos, dziedī līdz un pie sevis domās ritini, ko tas nozīmē tev pašam un tavējiem. Domāt un daudzīnāt... Domāt un vairot labo, skaisto! Es laikam tieši daudzīnājumā visvairākrodu vēlmi pēc tam nest to mūsu mazo, ideālo Latviju ikdienā ārpus saietā...”

LIENE un LĪGA

Žurnālistikas ievirzes dalībnieki uzrakstījuši ziņu par piedzīvoto ekskursijā

Krāslavas skatu tornis pievīl

Viena no lieliskākajām iespējām redzēt un iemūžināt Krāslavas panorāmu – skatu tornis – ir slēgts uz nezināmu laiku. Pilsētu un novadu raksturo apkārtnes dabas skati, veidojumi un ainavas. Viens no nosacījumiem, kā piesaistīt tūristus šo objektu apskatei, ir skatu laukumu un skatu torņu ierīkošana. Sekojot norādei *skatu tornis*, nonākam gleznainā vietā Daugavas krastā ierīkotā laukumā, kurā slejas pamatīgi būvēts koka tornis. Tā pakājē būvēti priekšmāji – *Latvijas Valsts meži* īpašums. Taču šajā tornī kāpt nav atļauts, jo tas ir apmeklētājiem slēgts. Informācija par paredzēto atvēršanas laiku nekur nav norādīta.

JĀNIS AUZIŅŠ

Piedruja sargā Eiropas Savienības ārējo robežu

Krāslavas novada Piedrujas robežsardze sargā Latvijas un Baltkrievijas robežu, kas reizē ir arī Šengenas un Eiropas Savienības robeža. Te tiek sargāta ne tikai sauszemes robeža, bet arī 17 km garā Latvijas robeža, kura atrodama Daugavas gultnes vidū, to attiecīgi pārdalot uz pusēm – Latvijai un Baltkrievijai. Piedrujā un blakus esošajā Aleksandrovā dzīvo vien apmēram 100 cilvēki, taču robežsardzē strādā 43 robežsargi, tostarp arī 17 sievietes.

Mūsu ekskursijas gide Edīte ir viena no retajām novada aktivistēm, kura raksta un iesniedz projektus, rīko izstādes un Piedruju uzskata par skaistāko vietu zemes virsū.

Viņa palīdz uzturēt Piedrujas pamatskolas ēku (skolu slēdza 2009. g., pēc 140 gadu jubilejas), jauno sporta zāli, novadpētniecības muzeju, Romas katoļu baznīcu un ar projektu atbalstu iekārtoto jauno parku.

Par spīti cilvēku trūkumam Piedruja pārsteidz ar ziediem un rūpīgi sakopto apkārtni. Daugavas otrā krastā dzirdami Baltkrievijas baznīcu zvani, Daugava rāmi plūst, un Piedruja no sava pakalna pašai dziedīgi turpina sargāt mūsu valsts robežu.

ROZĪTE

Burkānu un biešu ievārījums

Ekskursijā devāmies uz Indras pagastu. Bijām ievārījumu degustācijā, nogaršojām arī pavisam neparastus, piemēram, burkānu, biešu un pat rožu ievārījumus. Saimniece mūs ļoti laipni uzņēma. Un, starpcitu, Indrā 4. augustā būs ievārījuma svētki.

ELIZABETE PUZULE

Timeklis Latgales laukos

Ekskursijā no 3x3 saietā Krāslavā apstājāmie launagot Kombuļu ezera pussalā. Man par pārsteigumu šai klusajā Latgales nomalē mans telefons bez problēmām pievienojās timeklim. Austrālijā tā nenotiktu.

JURIS RUŅČIS

Pankūkas brīvā dabā un zaķīti rociņā

Izbraukums mūs veda uz laukumiem ārpus Krāslavas. Braucot mūs informēja par Krāslavas vēsturi. Uzzinājām, ka šeit agrāk dzīvoja 30'000 ebreji, kuriem tipiski bija mūra būvētas mājas, kamēr citiem koku mājas. Te dzīvoja daudzas citas tautības, un latvieši bija mazākumā.

Pēc 20 minūšu brauciena apstājāmie pie mazas kapsētas meža malā, kur gājām pa taciņu uz laukumu, kur mūs pārsteidza maza skatuve. Tur uzstājās vietējie dancotāji un dziedātāji. Skatījāmie un klausījāmie, un baudījām garšīgas, svaigi ceptas pankūkas ar ievārījumu un krējumu. To mēs šajā ekskursijā nebijām gaidījuši!

Pēc tam sekoja pastaiga gar ezera malu, kur mēs vērojām dabas īstenību – taciņai pāri lēca vārdes, un rokās un kājās koda odi!

Uz mājām braucot, piestājām lauku īpašumā, kur audzēja trušus. Gan bērniem, gan pieaugušajiem bija prieks turēt rokā mazos jaunpiedzimušos trusēnus. Ikviens gribēja tos ielikt kabatā un paņemt uz mājām!

DARIS DĒLIŅŠ

Pārprātums

Pēc zirgu apskatīšanās un noietās kalnainās takas pie upes, mēs braucām, lai kāptu kalnā. Kad autobuss piestājās, es, draudzene Gunita ar paziņu Mārtiņu, ome Lauma, brālis Mikus, brālēns Jānis izkāpām. Puse cilvēku palika autobusā, puse aizgāja uz kalnu. Mēs gribējām iet uz nometni atpakaļ, bet mēs nesapratām, vai autobuss apgriezīsies, lai paņemtu cilvēkus, kuri kāpa kalnā, vai vedīs autobusā esošos uz nometni. Mēs nolēmām iet ar kājām. Šoferis mūs nebija informējis, ka brauks uz nometni un tad atgriezīsies, lai paņemtu kalnā kāpējus. Bet man patika iet atpakaļ uz nometnes vietu kājām.

JASMĪNA VĪTOLA

Vai Krāslavā Personas datu aizsardzības likums tiek ievērots?

Vakar, 10.07.2018., tika piefiksēts, ka Krāslavas pils parkā tiek veikta, iespējams, nesankcionēta

videonovērošana. 3x3 Krāslavas nometne norisinās visai plašā teritorijā, tai skaitā Grāfa Plātera pils parkā un tās ēku kompleksā.

Liela daļa nometnes dalībnieku labprāt pavada laiku pils parkā, pastaigājoties pa gleznainajām, kalnainajām takām un celiņiem, apbrīno mazpilsētas ainavu no skatu laukumiņa (vai arī izmanto to draudzīgām kopsmēķēšanas pauzēm). Parka teritorijā ir izvietoti vairāki soliņi, kas arī tiek diezgan aktīvi izmantoti, it īpaši dienas noslēgumā, vakaros pirms/ap/pēc Nīkšanas pasākuma.

Idilliskā pasēdēšana vakara tumsā uz sola Krāslavas pils parkā šī raksta autorei diemžēl beidzās ar nepatīkamu atklājumu: iepretim solam ir uzstādīta (pieņem, nakts) novērošanas kamera, kura, acīmredzot, tiek distancēti vadīta, spriežot pēc specifiskās dūkoņas, tai grozoties dažādos leņķos un mainot zoom.

Fakts, ka novērošanas kameru uzstādīšana sabiedriskās vietās palielina drošības līmeni, ir vispārzināms. Tikpat vispārzināms un pašsaprotams ir noteikums, ka sabiedrībai ir jābūt informētai, ka tā tiek novērota, izvietojot atbilstošas informatīvas zīmes.

Diemžēl man neizdevās ieraudzīt šādas zīmes Krāslavas parkā, vismaz ne viegli saskatāmās vietās.

Drošība ir laba un nepieciešama lieta, tomēr vai tās vārdā upurēt indivīda tiesības zināt, ka tas tiek novērots – ir retorisks jautājums, un paliek atklāts...

Jo sevišķi šobrīd, 2018. gadā, kad visu Eiropas Savienību un Latviju tai skaitā sašūpojusi monumentālā mēroga Vispārīgā Datu aizsardzības regula un Personas datu aizsardzības likums.

RASA PĀRPUCE

Laires hormons

Indra – robežciemats (tikai 4 km no robežas). Braucām meklēt laimes hormonu gan lieli, gan mazi. Saņēmām laimes biļeti – šokolādi, un tālāk meklējām skaņas, attēlos, mūzikā, smaržās. Gatavojam laimes maisiņus no dabas materiāliem un apgleznojam laimes akmentiņus. Un tad atcerējāmie teicienu – *trauki plīst uz laimi*. Sitām trakus uz laimi. Kas par priekiem! Tālākā gaitā pārliecināties, ka hormons ir darbībā, īpaši bērniem.

ANDA

Vieno vērtības, radošums un 3x3

Monta un Armands Jakoveli tiek saukti par 3x3 pāri, jo, vēl bērni būdami, iepazinās tieši 3x3 saietā Alsungā 1995. gadā. Pēc 18 gadiem viņi devās uz saietu Alsungā vēlreiz, jau kā pāris. Tagad viņi ir trīs gadus precējušies un kopā veido dokumentālo filmu par 3x3. Monta agrāk bija Bitiniece, tātad kopā ar ģimeni organizējusi arī skaistus 3x3 saietus.

Monta: - Es gan neatceros, kā tieši mēs ar Armandu iepazināmies. Vairāk atceros laiku, kad mums bija 11, 12 gadi, kad kopā spēlējāmies, gājām vakaros kopā uz dančiem un peldēties. Pāris mēs tad vēl nebijām. Bijām labi draugi, kaut kādas simpātijas bija.

Armands: - Es labi atceros Dagdas saietu, tad mēs bijām jau pusaudži un daudz laika pavadījām kopā.

M: - Tomēr nometnē mēs nekad kā pāris neizveidojāmies.

Vai tolaik tikāties arī ārpus saietiem?

A: - Esbraucu pie Montas uz Kuldīgu. It kā tāpēc, ka lielajam brālim tur ir sacensības. Tas bija iegansts, lai zvanītu Montai un satiktos ar viņu.

M: - Bet pēc tam mēs netikāmies kādus desmit gadus, jo Armanda ģimene uz 3x3 vairs nebrauca un viņš pats kādu laiku arī nebija Latvijā. Kad Armands atgriezās Latvijā, satikāmies ārpus 3x3, un tad tas klikšķis notika.

Vai satikšanās bija nejauša?

M: - Tā jau bija saistīta ar filmu par 3x3. Ideja, ka tāda vajadzīga, bija dzimusi jau kaut kad agrāk. Armands Dānijas Filmu koledžā mācījās par operatoru un režisoru. Vēl, mācoties Dānijā, viņš man rakstīja, ka, tā kā strādāju televīzijā, mums vajadzētu satikties un padomāt par šo ideju. Kad viņš beidzot atbrauca, satikāmies, lai runātu par filmu, bet galu galā par filmu toreiz tā arī neparunājām.

Laikam filma bija tikai iegansts, lai satiktos....

A: - Tā nu gan nebija, filmu jau tad gribēju taisīt.

M: - Tomēr par filmu mēs vēl ilgi nerunājām. Aizbraucām tajā vasarā ciemos uz Neretas saietu un uz Alsungas saietu ar Armandu kopā un

mūsu 3x3 draugi teica: *ok, beidzot tas ir noticis!*

Garām iet Alsungas saieta vadītāja Anna Gobzeme-Nulle: - **Uz Alsungu jūs jau atbraucāt ar domu par filmu.**

M: - Jā gan, un to saietu jau safilmējām. Mana mamma (Daiga Bitiniece) un Rasma Zvejniece taisīja

atšķirības. Dažbrīd šķita: nē, 3x3 šitā nevar, bet, kad palaiž vaļā to, kas galvā iestatīts, var secināt, ka arī tas, kas notiek Garezerā, ir šausmīgi jauki.

A: - Nav pareizā 3x3. Tas ir tāds, kāds ir.

M: - 3x3 Latvijā un citviet pasaulē nav *copy paste*, un tas ir labi. Visvairāk no saieta Garezerā atmiņā palikusi

grāmatu par 3x3, un viņas bija tāds kā motorīnš, lai mēs tiešām ķertos klāt filmai. Tomēr tā nopietni ķērāmies klāt tikai pērn, kad filmējām Rūjienā, Salacgrīvā un pēc tam Garezerā Amerikas Savienotajā valstī. Šogad vēl brauksim uz Freiburgu, kur notiks pirmais Vācijas saiets. Tas parāda, ka 3x3 kustība aizvien attīstās.

Ir plāns nākamā gada sākumā braukt uz Austrālijas 3x3. Austrālijā vasara ir tad, kad mums ir ziema. Un tad arī notiek saiets. Nākamgad plānā ir brauciens arī uz Īriju.

Taču filmā būs ne tikai tas, ko paši esam safilmējuši, bet arī arhīva materiāli. Un ne viss, ko paši esam safilmējuši, tiks iekļauts filmā.

Nu jūs varat salīdzināt 3x3 saietus ASV un Latvijā.

M: - Ir gan atšķirīgais, gan kopīgais. Filmā to noteikti varēs just. Sākumā mums ar Armandu bija pārsteigums, jo sagaidījām, ka tur notiks tas pats, kas Latvijā, bet tā nu gluži nebija. Ja Latvijas 3x3 scenārijus zinām no galvas, tad Garezerā tomēr bija

tā lielā ārzemju latviešu sirsnība. Mūs tur uzņēma atplestām rokām, un sarunas ar cilvēkiem, kuri visu mūžu darbojušies Garezerā, bija no sirds uz sirdi. Arī tā viņu mīlestība pret Latviju ir tāda, ka noved pilnīgi līdz asarām. Cilvēki, kas visu mūžu dzīvojuši Amerikā, jūt lielu mīlestību pret Latviju, degsmi par latviskajām tradīcijām un lepnumu par to, ka viņi ir latvieši.

A: - Garezers ir ļoti svarīga vieta latviskuma saglabāšanai. Tieši tur sākusies 3x3 kustība. Tāpēc obligāti bija turp jāaizbrauc. Garezers nozīmīgs ne tikai 3x3, bet arī daudzu citu iemeslu dēļ. Piemēram, tur notiek latviešu vasaras vidusskolas. Aizbraucām uz Garezeru, pirms 3x3 sākās, un paguvām uz vasaras vidusskolas izlaidumu. Tas bija ļoti emocionāls pasākums. Jaunieši bija tautastērpos.

M: - Šajā vasaras vidusskolā viņi sešas nedēļas mācās latviešu valodu, literatūru, vēsturi.

A: - Mēs bijām tik tālu no Latvijas, bet vienlaikus garīgā ziņā Latvija bija tik

Iepazīsties! Ģimene

tuvu.

M: - Gandrīz visi jaunieši teica, ka grib braukt uz Latviju: vai nu studēt vai strādāt. Viņi tur sirdī Latviju.

Garām iet Ako Kārlis Cekulis ar slotu:

- **Par katru saietu tāpat ir filmiņas. Kam vēl vajag jūsu filmu?**

M: - Mēs filmu neveidojam tiem, kuri jau zina, kas ir 3x3. Gribam tādu filmu, lai latvietis, kurš neko daudz nezina par 3x3, pēc filmas noskatīšanās gribētu iesaistīties šajā kustībā. Turklāt 3x3 vēsture daudziem, kuri brauc uz saietiem, nemaz nav zināma. Man gan šobrīd nav tik svarīgi, cik daudz šo filmu skatīsies. Gribās vienkārši šo darbu izdarīt pēc iespējas labāk. Tā kā filma ir mūsu brīvprātīgais darbs, nav tāda stingra uzstādījuma ne par pabeigšanas termiņiem, ne par auditorijas lielumu.

A: - Filma ir ne tikai par 3x3. Tā vairāk ir par latviskumu un latviešiem,

par ideālo Latviju nedēļas garumā - saietu laikā. Tāpēc tā varētu būt interesanta daudziem latviešiem.

Kas jums pašiem 3x3 ir vissvarīgākais?

M: Man patīk, kā kādreiz ir teikusi Līga Ruperte, ka tie, kuri brauc uz saietiem, latviskumu un savas saknes izjūt daudz dziļāk. Tas varbūt ir tas, kas arī mani piesaista.

A: - Jā, es te dziļāk izjūtu savu saistību ar šo zemi un valsti.

Kaut arī strādājat brīvprātīgi, finansējums tāpat ir vajadzīgs.

M: Jā, to vajag braucieniem, tehnikas īrei. Vēlāk būs arī jāpiesaista citi cilvēki krāsu un skaņas apstrādei. Vislielākais atbalsts ir 3x3 padomes lēmumi par to, ka, ja paliek pāri nauda no saietu organizēšanas, daļu var piešķirt filmai, tāpat ir ziedotāji: gan pašvaldības, gan privātie. Finansējums joprojām tiek vākts.

Ko darāt ārpus 3x3?

M: Es strādāju TV3 ziņās.

A: - Strādāju kinotehnikas nomā pie operatora Ginta Bērziņa, eju uz filmēšanas laukumiem kā kinoasistents, menedžēju filmēšanu ārvalstu filmēšanas grupām, kas ierodas Latvijā. Esmu strādājis arī pie *Melānijas hronikas* filmēšanas.

Kas vieno jūsu ģimeni?

A: Kopīgās vērtības ir īstais iemesls, kāpēc sanācām kopā. Montai rakstīju un aicināju tieši tāpēc, ka zināju, kāda viņa ir. Mēs abi nākam no stiprām, draudzīgām ģimenēm, un ģimene mums ir vērtība.

M: Mūs vieno sajūta par to, kādai ir jābūt ģimenei un kādām vērtībām tajā jāvalda: uzticībai, izpalīdzībai. Tas, ka esam atbalsts viens otram. Mūs vieno arī radošums, tas, ka mums ir līdzīgas profesijas.

ILZE

Ievirzes

Latgales pļavu meditācija

Mežu ielokā zem zilajām debesīm pļavas zaļumā krāsojas balts, dzeltens, violets... Smilgas vējā viegli šūpojas un apkārt san, san tik ļoti, ka tā vien gribas stāvēt un klausīties daudz ilgāk nekā iepriekš nodomāts. Apmēram tā izskatās zemnieku saimniecībā *Kurmīši*, kur tās saimnieki Sandra un Ivars Geibas vada ievirzi *Bites un augi*.

Kurmīši ir bioloģiskā saimniecība, taciņas starp ziedu rindām un ap laukiem tiek vien izplautas. Visapkārt pļavas, kurās aug gan augi tējām, gan nektāraugi bitēm. Un bites tur zum nepārtraukti! Par ievirzes vadītājiem dalībnieki

saka to labāko - Ivars dāsni dalās savās zināšanās, un dažu dienu laikā ir uzzināts ļoti daudz. Kam der kura tēja, cik ilgstoši tās jādzer, kas ir bišu vilki, vai bitēm ir ērces, kā taisa rudzupuķu hidrolātu, kā spriegot vaska rāmišus - tas un vēl daudz kas cits ir izrunāts un daļēji pat iemēģināts ar pašu rokām. Lai kļūtu par bitenieku, skolā jāiet divi gadi, un arī tad dzīvē viss ir citādāk. Dažās dienās var tikai drusku pavērt durvis uz to milzīgo kosmosu, kas ir biškopība!

Ievirzes dalībnieki atkal un atkal uzsver, ka, viņuprāt, šī ievirze ir unikāla iespēja, un otru tik zinošu, dāsnu, sirsnīgu saimnieku kā Ivars Geiba Latvijā neatrast. Puķes Reiteru Līgai šogad nāk no *Kurmīšiem*, arī pēc viņas domām saimnieks ir ārkārtīgi sirsnīgs!

Lielos spaiņos lasīt rudzupuķu ziedus, pagaršot baobabu ziedu medu, piesēst pie apaļa koka galda un iedzert tēju, visbeidzot apgulties starp lavandu rindām un klausīties gandrīz vai apdullinošajā bišu dūkoņā... Latgales meditācija, pēc kuras neko citu vairs nevajag.

LĪGA

Sirsnīgs paldies par palīdzību raksta tapšanā Ramonai un Ainaram Strazdiņiem, kā arī Līgai Reiterei!

Ieviržu dalībnieki "Kurmīšos"

Krāslavā ir satiksmes problēmas starpilsētas centru un dzelzceļa staciju. Satiksmi te uztur važoni un autobuss, ar kuriem parasti var ērti nokļūt vienā vai otrā no minētajām vietām. Dienžēl sestdienās ormaņu parasti nav. Arī autobusa satiksmē gadās problēmas. Ja autobuša nav pietiekoši daudz pasažieru, vakaros no Indras vilciena tas nebrauc uz pilsētu, bet paliek stacijā, lai gaidītu Rīgas vilcienu. Pasažieri, kam šī kārtība nav zināma, tādās reizēs velti to izgaidās, būdami pārliecībā, ka autobuss braukā pēc tā saraksta, kas izlikts pieturas vietā.

Kas Krāslavā notika Ulmaņlaikos un vēl senāk?

1939. gadā

Daugavas Vēstnesis

Pēc lauksaimniecības kameras dārzkopības nodaļā apkopotām ziņām, visā valstī gaidāma laba augļu un ogu raža. Sevišķi laba vasaras ābolu raža sagaidāma Abrenes un Krāslavas rajonos. Bumbieru raža arī paredzama laba. Jāņogu, upeņu un aveņu raža būšot laba visā valstī. Zemeņu raža šogad sliktā, jo zemesnes pavasarī stipri cietušas no svārstīgajām temperatūras maiņām. Ķiršu ražu šogad stipri mazinās ķiršu puve. Plūmju raža Latgalēs rajonos sagaidāma daudz labāka nekā pārējos Latvijas apgabalos.

Lauksaimniecības kameras dārzkopību ražojumu novietnis Rīgā pieņem no lauksaimniekiem pārdošanā labi šķirotus augļus un ogas.

1939. gadā

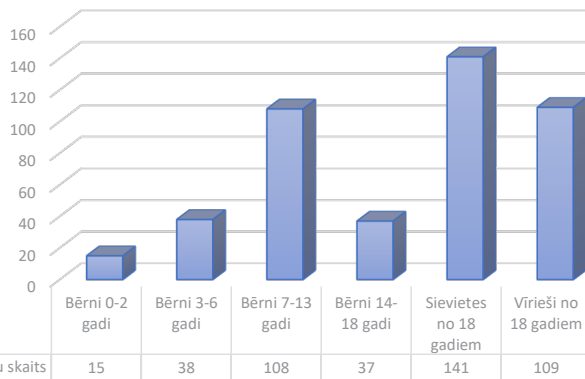
Valdības vēstnesis

Krāslavas pamatskolas skaistajā parkā notiek rajona mazpulku nometne. Sākumā tā bija paredzēta Priedainē, pie Daugavas meža. Taču tā kā arī togad bija ilgstošs sausums, tas bija pārāk izkaltējis zemi un zāli šajā vietā. Mazpulku nometnē bija paredzēts rīkoties arī ar uguni, tāpēc nolemts nometni pārcelt, un nu pamatskolas parkā slejas mazpulku teltis.

ILZE

Statistika

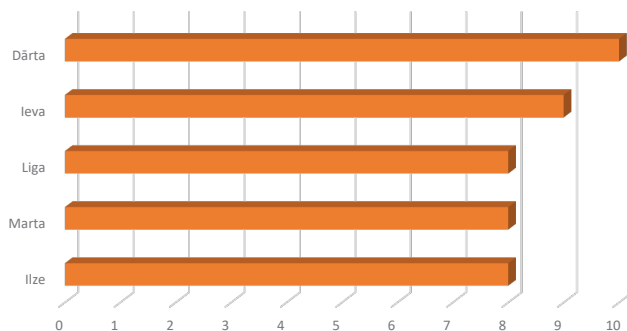
Dalībnieku skaits

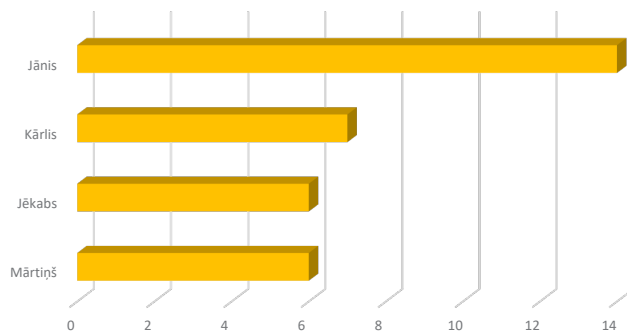
Retāk dzirdēti saietā dalībnieku vārdi

Populārākie dāmu vārdi saietā

Populārākie kungu vārdi saietā

Ievirzes

Pērļu birums

Teju katru dienu aiz kādām Mākslas skolas gaitenā durvīm atklājas kas iedvesmojošs, un kroņu darbnīca nav izņēmums! Stingrākas floristikas stieplītes vispirms tiek savītas aplī, un tad aplis apaug – ar tievāku stieplīšu vijumu un dažnedažādu pērļu birumu. Ievirzes vadītāja Zanda Zvīgule saka, ka princips nav sarežģīts un arī tādu tipisku kļūdu nemēdzot būt. Jāatceras vien izvēlēties savu pērļu smagumam atbilstošu stiepli, viss pārējais ir domas lidojums, kam nepieciešams tieši tik daudz, kā pacietība un pirksti, kas gatavi liekt un locīt. Arī pati meistare prasmi apguvusi nesen, jau ar domu par kroņu

vešanu uz Krāslavas saietu! Darbi, kas top, ir tikpat dažādi kā to autores – gan krāsu, gan formu, gan bagātības ziņā. Atliek vien piebilst,

ka arī redakcijas pārstāves ievirzi pamet tikai pēc tam, kad izjautātas praktiskas detaļas un notikusi savstarpēja vienošanās par redakcijas kroņu darbnīcu pēc saietā – tik iedvesmojošs ir redzētais!

LĪGA

Pils parkā ir norakta manta (alus)

„Vispirms vajag nodegustēt, tik pēc tam būs runāšana,” ar šādiem vārdiem mani sagaida pie Krāslavas Tūrisma Informācijas centra, kur darbojas *Latgaļu mājas alus*.

Trešdien Latgaļu mājas aldari strādāja pat 12 stundas, tāpēc ceturtdien tik stāv ap jaunības alus krūku, grauž drabiņu cepumus un velk uz zoba korespondenti. Runā niekus un smeļ: „Skat, skat, kā viņa pieraksta!”

Pirmdien ievirzes dalībniekiem bija teorētisks ievads alus darīšanā, kā arī nācās malt iesalu. Otrdien ekskursiju dēļ ievirze izpalika, bet trešdien, kā divos dienā ķērās pie brūvēšanas, tā ilgi, ilgi vārīja alu un līdz pat diviem naktī cepa drabiņu cepumus. Alus vārījās pils

darīšanā nedrīkstot. Kad vāra, tad vāra, kamēr gatavs. Toties labums tāds, ka aizvien ir ko degustēt. Trešdien degustēja misu – tur ir daudz vitamīnu un ne nēka alkohola, bet ceturtdien jaunālu, kur jau kāds grādiņš iemeties.

Kaut kur pils parkā esot norakts alus kubuls, kur tas rūgst tālāk. Ja neviens alus kubulu naktī neatradīs, piektdien liešot mucās, bet lielā alus dzeršana būšot sestdien. Vai visiem gribētājiem tiks, nevar saprast. Ievirzes vadītājs Dainis Rakstiņš teic, ka prasīšot ziedojumus, cits skaidri saka – vajadzēšot maksāt naudu, bet vēl kāds gatavs dalīt alu par bučām, taču tikai tad, kas sieva neredzēs. Jā, un laikam vīrieškārtas pārstāvji ar bučām vis nevarēs norēķināties.

Dainis brīdina: sestdien alus vēl nebūs tajā labākajā kondīcijā, bet ko var darīt, ja saiets ilgst tikai nedēļu, bet alum jārūgst ilgāk? Atbilde skaidra: jāriko saiets divu nedēļu garumā.

Vai ievirzes dalībnieki nu ir gana stipri alus darīšanā un mājās paši to brūvēs? Izrādās, tas nav tik vienkārši. 3x3 brūvētais nav vis parasts alus, bet specifisks – ar dūmu garšu, jo iesals gatavots melnajā pīrtī. Tātad, kam mājās nav mellā pīrtis, tam šādu alu nepagatavot. Ir gan arī citi alus veidi, kurus, kā saka D. Rakstiņš, esot gana viegli brūvēt

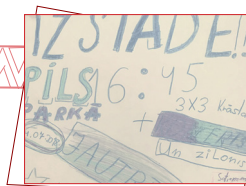
mājas apstākļos. Viss šai nodarbei nepieciešamais brīvi nopērkams, ja vien māk darboties ar globālo tīmekli.

Par saviem aldarīšanas mācekļiem Dainis ir sajūsmā: visi esot ļoti čakli, izdarīgi un nopietni iedziļinājušies smalkajā Latgaļu mājas alus tapšanas procesā.

ILZE

Nenokavē!

- Rīt no **plkst. 16.45.** līdz vakariņām Pils parkā **izstāde** un **tirdziņš!**

Svarīgi!

- Ja **brauc ātrāk prom:** ienāc infocentrā atvadīties!
- Autobuss uz Rīgu** svētdien būs! Meklē sarakstu pie informācijas dēļa, pieraksties līdz sestdienas plkst. 21.00!
- Gan **izstāde**, gan **noslēguma koncerts** notiks **pils parkā!** Sliktu laikapstākļu gadījumā iespējamās izmaiņas!
- Infocentrā ir iespējams **pasūtīt saietu kreklus** un **džemperus!**

Reklāma

Postfolkloras grupas **Rikši disk** iegādājami info centrā.

parkā uz ugunsкура, piesaistot daudzus interesentus, bet drabiņu cepumu smarža naktī papildīja visu Krāslavas pamatskolu.

Ar alu esot tā, ka taisīt pauzes tā

Latviešu spēka stāsts

Ienākot ievirzē, atskaņotajā video dzirdams teikums: „Dziesmai skanot, solis kļuva nu... tāds drošāks un staltāks. Pat ieejot nometnē...”

Lelde Neimane dalās ar Okupācijas muzeja veikumu. Tur glabājas vairāki tūkstoši interviju ar cilvēkiem, kuri no visdažādākajiem skatu punktiem izstāsta piedzīvoto un pārdzīvoto okupāciju režīmos. Kā Lelde saka: „Skatāties t.s. melno jeb jēlo materiālu, jo tas sniedz ieskatu ne tikai tajā, kādu informāciju var iegūt, bet arī tajā, kā strādā intervētājs. Cik ilgstošs un neparedzamiem pāvērsieniem bagāts ir šis darbs.” Uz jautājumu, cik ilga ir bijusi garākā intervija, Lelde atbild: „18h 5 reizēs. 1 reizē garākā intervija bija 7h ar Uldi Gravu.” Viņš esot teicis – labāk vienā reizē, kas zin... Un labi vien bijis, jo jau drīz tas vairs nebija iespējams.

Aizrunājāties par interesantākajām un tālākajām ekspedīcijām. Krasnojarskas apgabalā devušies uz labu laimi. Bija zināmi daži kontakti un vietas, kur noteikti bija

jāaizbrauc, bet bija arī tādi, kurus ieguva citu interviju laikā. Bez precīziem kontaktiem ekspedīcijas dalībnieki devās norādītajā virzienā, bez 100% pārliecības, ka izdosies atrast meklēto. Bet brauciens uz Žeržuļu ciemu izrādījās veiksmīgs. Lelde vēl, atgriežoties mājās, sarakstījusies ar tur sastapto kundzi.

Dziesmām bagāts bija brauciens uz Suhanovu, kur latviešu ģimenes ieradās jau 19.gs. beigās. Skatāties interviju, kur trīs kundzes stāsta, ka sākumā šeit bijušas 18 ģimenes, tagad ļoti maz palikuši. „Kādreiz bijām daudzi, varējām sadziedāt, saspēlēt. Bija orķestris un koris. Braukājām apkārt un saņēmām pat balvas.” Kundzes dzied dziesmas, kas Latvijā jau sen aizmirstas vai zināmas daļēji. Saviļņojoši, skatoties vairāku interviju fragmentus, bija tas, ka ģimenes ar latviskām saknēm, pat vairs nezinot latviešu valodu, varēja skaisti, bez problēmām nodziedāt Pūt vējiņi, dzen laiviņu...

LIENE

Nedēļas garumā

Nemeklē alu tur, kur tā vēl nav!

Mēs esam gatavi senajām sporta spēlēm. Kā ir ar Tevi?

Viņš tik pielādē un šauj!

Krūmiņiem nepietiek tikai ar vienu istabiņu!

Danci iegriezti vajag mācēt!

Fotogrāfa visu redzošā acs.

Komandas darbs.

Joki mazi.

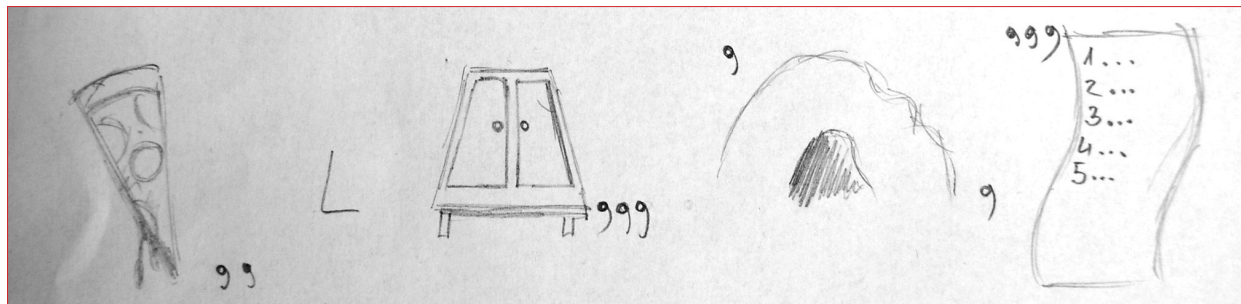

Vārām, vārām putriņu!

Kas tur kūņo, kas tur kust?

3x3 jauniešu rota izaicina!

Jaunie rēbusi!
Atbildes iesniegt redakcijā!

Receptes

SACEPUMS

Biešu, baklažānu un burkānu čipsi

Nepieciešams:

- Bietes
- Burkāni
- Oliveļļa
- Garšvielas – sāls/pipari
- cepampapīrs

Pagatavošana:

Bietes un baklažānus sagriež plānās ripiņās. Izkārto uz cepampannas (neaizmirst uzklāt cepampapīru). Cep vidēji 20 minūtes 200 grādos. Kamēr dārzeņi cepas, gatavo mērci – sikos gabaliņos sagriež ķiploku, pievieno oliveļļu, sāli un piparus, visu samaisa. Kad dārzeņi apbrūnējušies, tos izņem no cepeškrāsns, izkārto uz šķīvja, ar otiņu apsmērē ar mērci un pasniedz. Pēc vēlēšanās un garšas izjūtas var apbērt ar sīki sakapātiem zaļumiem.

Kartupeļu miziņu čipsi

Tā reize, kad nomizots kartupeļu kalns ciemiņu pulkam un pāri palicis kalns ar kartupeļu mizām – tās noteikti nav jāmet ārā, ir jāgatavo čipsi!

Lai pagatavotu kartupeļu miziņu čipsus nepieciešams:

- kartupeļi (precīzāk – tikai mizas)
- sāls
- eļļa fritēšanai (izmantoju rafinētu rapšu eļļu un, jā, mieru, tikai mieru – ar to nevajadzēs papildīt visu katliņu, bet pietiks ar drusciņu)

Pagatavošana:

1. **Kartupeļus** kārtīgi noberž un nomazgā, tad nomizo (ar dārzeņu mizotāju izdosies vienādi plānas miziņas, iesaku izmantot to).
2. Miziņas izklāj uz galda, tad ar tīru virtuves dvieli nedaudz nosusina lieko sulu un apber tās ar **sāli**.
3. Katlīnā lej **eļļu** (pietiks, ja tā piepildīs vien 6 – 8 cm no katliņa apakšas), uzkarsē, pa daļām tajā liek kartupeļu miziņas un gatavo brūnas. Pēcāk miziņas noliek uz papīra dvieļa, lai notek liekā eļļa, tad pasniedz ar kādu gardu uzkožu mērci.

Kraukšķīgie baklažāni

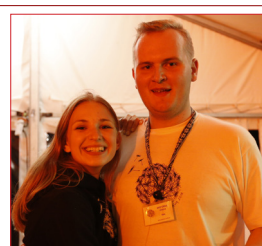
Nepieciešams:

- 2 paliela izmēra baklažāni (kopā kāds kilograms)
- 120 g panko rīvmaize (veikalos atrodama blakus klasiskajai rīvmaizei un ir krietni kraukšķīgāka un graudaināka)
- 70 g kviešu milti
- 2 paliela izmēra olas
- 1 ēd.k. sāls ripiņu apkaisīšanai, lai baklažāniem noņemtu sūro garšu + 1 tēj.k. sāls garšai
- 1/2 tēj.k. kaltēta raudene jeb oregano
- 1/2 tēj.k. saldās paprikas pulveris
- malti melnie pipari
- oliveļļa baklažānu ripiņu apslacīšanai pirms cepšanas

Pagatavošana:

1. **Baklažānus** nomazgā un sagriež apmēram 1 cm biežās ripiņās. Ripiņas no abām pusēm saberzē ar **sāli** un liek uz papīra dvieļa.
2. Kamēr baklažāni 20 min savā nodabā uz papīra dvieļiem atpūšas, trīs atsevišķās bļodiņās sagatavo visu baklažānu apviļāšanai. Vienā sakuļ **olas**, otrā ber **rīvmaizi**, taču trešajā sajauc **miltus**, tējkaroti **sāls**, **raudenī**, **saldās paprikas pulveri** un **maltus melnos piparus**.
3. Kad baklažāni nostāvējušies, izmantojot papīra dvieļus, tos pilnībā nosusina.
4. Katru baklažāna šķēlīti apviļā miltu maisījumā, pēcāk sakultajās olās un beigu beigās kārtīgi apviļā arī rīvmaizē, tad ripiņas liek uz **cepamplāts**.
5. Kad **cepampanna** piepildīta ar baklažānu šķēlītēm, tās viegli apslaka ar **oliveļļu**, liek 200°C sakarsētā cepeškrāsnī un gatavo 30 - 40 min, līdz tās apbrūnējušas un kraukšķīgas no abām pusēm.

Zaglis

Danču muzikanti nedaudz iepaliek. Ačgārnā diena bija jau trešdien, bet dančos ačgārmais **Zaglis**, kurā šoreiz meitas ķēra puisus, notika tikai ceturtdienas vakarā. No drošiem avotiem zināms, ka Zagļa uzvarētāji tika uzziņāti vien pāris minūtes pirms plkst. 3.00. Runā, ka visi pēc tam devušies uz nikšanu dziedāt **Pulkstens**

trīs, nav jau vēls... Meitu **Zaglī** uzvarēja **Elza Renāte Treimane** un **Ako Kārlis Cekulis**! Sveicam!

Lobas dienas, lobi ļaudis!

Pēc Latgales kultūras baudīšanas koncentrētā formā (glāze alus - 1,50 eiro), es šorīt pamodos 9.30. Mani sievieši saka, ka es esot pārradies ļoti vēlu. Es domāju, ka pārrados ļoti agri. Jo, kas iet vēlu gulēt, tas ir agri nomodā. Līdz rakstu iesniegšanai redakcijā bija palikusi tikai viena stunda un 30 minūtes. Cik daudz mulķību var sarakstīt tik īsā brīdī? Jums taisnība - ļoti maz. *Ap gar rota* ir 3x3 avīze ar kājām gaisā (Sk. trešdienas numuru). Katrā ziņā *Apgarotība* ir tā neparastākā avīze, pie kuras man nācies strādāt. Daži vārdi par vakara sarīkojumiem. Latgales kultūras

parāde neizcēlās ar savu muzikālo dažādību. Bija grūti izprast starp *runājamiem gabaliem* atstātās garās instrumentālās pauzes.

Brīvais mikrofons, kā vienmēr, bija ne vien brīvs, bet arī neganti garš. Lai man rīkotāji piedod, bet programmas sakārtojums bija juceklīgs. *Smagsvāriem* - un tādi bija! - nebija ierādīta vieta programmas beigās.

Visbeidzot folkloras grupas *Rikši* koncerts. Lielisks!

ULDIS

Uz gaišo nākotni!

Piektā dienā parasti saietā avīzē vietas maniem rakstiem paliek arvien mazāk un mazāk, jo daudzi vēlas ko pastāstīt. Tas šoreiz atvieglots manu dzelteno darbu - mazāk darba cenzoram un mazāk vietas rakstiņam.

Gribu tikai jums pavēstīt! Ļoti svarīgu piedāvājumu, kam ar svaru (Jūsu, mūsu) ir vistiešākā sasaiste. Ja jums joprojām nav kandidātu, par ko balsot 6. oktobrī, balsojiet par *Resnīšu partiju*! - stabilu vērtību atbalstītāju.

Tālajā 2006. gadā Cēsu 3x3 nometnē (dzīvojam Drabešu internātskolā) uz skolas skatuves Nīkšanas stundā pēc kora ģenerālmēģinājuma *Cēsis - 800* tika dibināta *Resnīšu partija*. Tajā mani lūdza iestāties toreiz vēl pusaudži, bet jau progresīvi domājoši - Baiba Krūmiņa, Krišjānis - Kenka un Edžus. Iestāšanās svars - 80 kg un vairāk. Tā kā agrāk dibinātā *Zaķu Skolas* partija jau bija dabīgā ceļā aizcilpojusi no ceļa, tad ar prieku pievienojies sev līdzīgiem.

KĀPĒC VAR UN VAJAG PAR MUMS BALSOT?

1. Esam 12 gadus veci. Normālai partijai normāls vecums. Viss joprojām vēl svarā!
2. Nav dzirdēts, ka kāds būtu kaut vai pa kluso iestājies vai pārbēdzis uz citām partijām. Esam stabili!
3. Atbalstām stabilas vērtības - paēdusi tauta ir apmierināta tauta! Netraucēs, jo mazāk domā par materiālām un garīgām lietām.
4. Partijas statūti ir ļoti elastīgi - mainās līdzī laikabiedru interesēm. Iestāšanās un darbošanās laikā partijas biedru svars var būt mainīgs.

Balsojiet par mums, un mēs uzreiz dzīvosim gaišajā nākotnē!

(Mūsu rindās ir arī laika vērotāji. Svara vērotājus lūdzams savas kandidatūras nepieteikt!)

Resnīšu partijas vecbiedre - Jūsu Kleopatra

Noklausītas sarunas

1. Paziņojums uz durvju roktura: "Ja kāds meklē, esmu dušās."
2. Savstarpēja uzrunā darba grupā: LABRĪT, ĀBOLĪT!
3. Ako no rīta pazaudējis zupu. Kas atrod, lūdzu atdodiet!
4. Biteniece ar Bogustovu (kā žurnālisti) nevis aprunā, bet analizē.
5. Sarunājas no rīta divi vīri: "Redz, kā te sanāk. Ko vakarā ap plkst. 22.00 darīs? Gulēt tā kā par agru. Aizies izdzert VIENU aliņu. Skaties, pusseši (rītā) jau klāt!"
6. - Kurš latvietis dzied tālāk par pirmo pantiņu?
- Tomašūns!
7. - Ar ko atšķiras pieaugušo dzīves no pusaudžu?
- Par visu jāmaksā. Arī par to, par ko negribas.
8. Korī balss iesildīšanās komanda: "Izstiepijam - izbāžām, lūdzu, degunus līdz mēlei!"

Ap gar rota redakcija:

Ieva Krūmiņa (redaktore), Ilze Kuzmina, Līga Andersone, Liene Rokpelne, Baiba Krūmiņa (maketētāja), Varis un Alberts Santi (foto), Uldis Siliņš un Kleopatra (dzeltenās lapas piedzejojātāji).

Gaidīsim no tevis stāstus, baumas, jokus un bildes no saietā dzīves pa tālr. 26699767 (Ieva) vai uz ievas.kruminas@gmail.com!

